

Primavera de bèsties

Pàgina inicial / Primavera de bèsties

[< Anterior](#) [Següent >](#)

Sadurní Vergés

«El primer que li vam dir a en Miquel –els seus companys de classe i jo– [...] va ser que s’ho repensés [...] perquè corria el risc de construir un pamflet. [...] Per sort, l’esperit insurrecte d’en Miquel va fer que tirés pel dret i desobeís la nostra recomanació. Si no ho hagués fet, ara no tindríeu a les mans una peça tan interessant i plena de virtuts». (Del pròleg de *Primavera de bèsties*.)

Amb aquesta contundència s’expressa Pere Riera, dramaturg i professor de l’Institut del Teatre que va tutoritzar *Primavera de bèsties*, l’obra de Miquel Mas Fiol guanyadora del Premi de Teatre Pare Colom 2020. Cal que lloem, doncs, l’«esperit insurrecte» de l’autor, un esperit que també mou la protagonista de l’obra, la Marta, una professora de primària d’idees esquerranes amb una petita taca a l’expedient a causa de la seva forta personalitat. La Marta es veu embolicada en una polèmica quan un pare divorciat, força amargat i amb ganes de recuperar la relació amb la seva filla, s’escandalitza en assabentar-se que al Festival de Primavera de l’escola la professora farà ballar els alumnes al ritme d’una cançó suposadament

Autoria: **Miquel Mas Fiol**

Títol: **Primavera de bèsties.**

Pròleg de **Pere Riera**

Editorial: **Lleonard**

Muntaner, Palma, 2020

Pàgines: **112**

adoctrinadora. És tan gros l'escàndol que aquest pare organitza, que acabarà posant contra les cordes no només la professora, sinó la resta de docents, el director de centre i, per extensió, la reputació de l'escola.

Segons afirma l'autor, nascut a Sa Casa Blanca (Palma) el 1996, l'obra està inspirada en fets reals. Encara que desconeguem els fets reals en què s'inspira l'obra, no costa gaire de creure que aquestes coses puguin passar avui dia. És més, no costa d'imaginar que casos semblants es donaran cada vegada més. En plena era de la hipersensibilització, de la correcció política extrema, de la ultraprotecció malsana dels infants i de la mercantilització de l'educació –que ve a suposar que el client sempre té la raó i, per tant, si ets un progenitor que paga una quota en una escola és perquè n'ets client–, la decisió de la professora d'introduir a classe una cançó que canta a la diversitat i a la pluralitat és rebuda per part d'alguns pares com un intent de manipulació ideològica. Segons aquests pares conservadors –que en principi són una minoria, però saben molt bé com crispar l'ambient i fer-s'hi forts–, el missatge de la cançó és indegut, té contingut polític i crea conflictes innecessaris. En definitiva, volen que la professora retiri la cançó o s'atingui a les conseqüències. No és un assumpte menor: qüestionen la llibertat de càtedra de la professora a l'hora d'escollir el material que creu convenient per a la seva classe. Hi ha altres personatges de l'obra, com la Isabel –que també és professora a la mateixa escola–, el director del centre o la mare de la Marta –fundadora de l'escola–, que serveixen per posar a prova les conviccions de la protagonista.

Miquel Mas Fiol és un dramaturg intel·ligent. No ens ho dona tot mastegat. Potser es troba a faltar que en algun moment l'obra concreti quines són aquestes idees tan polèmiques que la cançó proclama, però el fet que ho deixi a la nostra imaginació fa que l'espectre ideològic que els pares enfadats pretenen censurar sigui tan ampli com els lectors/espectadors lliurement decidim. A més, el dramaturg sap esquivar molt bé el que hauria pogut ser una conclusió excessivament còmoda, ja que en una petita trama paral·lela, no exempta d'humor, la mare d'una alumna exigeix que la seva filla consumeixi ensaïmades veganes al Festival. És a dir, que el sectarisme ideològic i la manca d'empatia poden originar-se en qualsevol col·lectiu, no només entre la gent manifestament de dretes.

Tot i que temàticament l'obra pertany a un altre univers, el fet que una persona responsable de menors es converteixi en el blanc de la intolerància creixent i descontrolada d'uns pares sobreprotectors ens recorda *El principi d'Arquimedes*, l'obra amb la qual Josep Maria Miró es va donar a conèixer a mig món. Tant de bo *Primavera de bèsties* tingui una sort semblant.

Comparteix aquest article. Tria la teua plataforma

